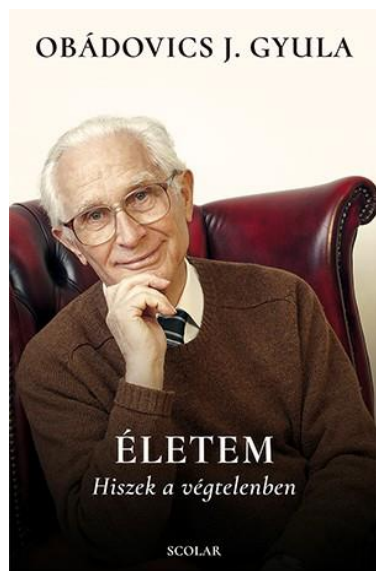

Forrás: <http://njszt.hu/neumann/hir/20170724/obadovics-varazsvilaga>

Obádovics varázsvilága

2017. július 24. 14.29 | by **Képes Gábor**

"1927-ben Baján, egy gyönyörű, napsütéses, márciusi napon születtem. A rokonok elmondása szerint azon a csütörtökön olyan meleg volt, amilyenre még a legöregebb bunyevác asszony sem emlékezett. A bába kivitt az udvarra, megmutatott a napnak, és azt mondta, hogy ilyen napsütéses legyen az egész élete ennek a lánynak várt fiúnak. Ha most, életem kilencvenedik esztendejében visszagondolok erre, kijelenthetem, hogy a bábaasszony kívánsága – kisebb felhőktől eltekintve – végigkísért életem útján."

Így ír születése körülményeiről **Obádovics J. Gyula** *Életem – Hiszek a végtelenben* című könyvében, amelyet nyugodtan nevezhetünk regényes önéletráshoz is.

Napsütéses napokra való könyv ez – de borús napokon is kézbe vehetjük, mert a sorait átragyogó derű jókedvre deríti az olvasókat. **Obádovics Gyula** egy sokat látott nemzedék tagja, rendkívüli történelmi események szemtanúja volt életében, amely a Magyar Királyságtól a köztársasági államformájú Magyarorszáig, napjainkig tart. És reméljük, még sok évig kortársunk is marad.

Ő nemcsak szemtanú, de formálója a hazai oktatás- és tudománytörténetnek, benne az informatika történetének, neve pedig "köznevesült", amely a legnagyobb dicséret, amit csak író ember kaphat. Ugyanis, ha azt mondom: **Obádovics**, az egész ország a huszadik kiadásnál tartó, zseniális **matematikakönyvre** gondol, amelynek híre még a világűrbe is eljutott – de erről később...

Obádovics Gyula könyvének első fele valóban sodró lendületű, regényes szöveg, egyben egy méltó emlékmű és szerelmi vallomás Baja varázsvilágához, a bunyevác kisebbségi létben telt gyermekévekhez. A háború előtti világ pozitív és negatív vonásait sem kendőző, őszinte, izgalmas írás egy fiatal olvasók számára ismeretlen korról. Csodálatos szépséggel mutatja be, hogyan töltötte természetközeli, ünnepekkel, népszokásokkal, költészettel – saját verseivel is – átszőtt gyermekéveit, megismerhetjük a bunyevác közösség mindennapjait.

Végigvezet minket a második világháború embert próbáló évein, majd a negyvenes évek második felén, melyet **Jankovich Ferenc** nemzedékjelölő versével a "fényes szelek" korának élt meg, aki akkor volt húszéves.

Diákként már "hittem a végtelenben, az emberek nevelhetőségében, a természet és az élet törvényeinek fokozatosan jobb megismerésében" – írja. És ez a vonzó, humanista világnézet végigkíséri máig.

Az embert érik csalódások, ugyanakkor fejlődik, okosabb lesz, mint tegnapi önmaga. De az igazán vonzó életút sajátja az is, hogy van egy értékrend, amelyhez ragaszkodik.

Obádovics Gyula életútja ilyen – a könyv felnőtt pályáját bemutató része ezt bizonyítja. Itt kissé háttérbe szorul a regényesség, hiszen emberi és tudományos korrektséggel sorolja fel munkatársait, leltározza szakmai élete mérföldköveit. Szórakoztató és tanulságos marad, de tudománytörténeti forrásként is szolgálhat.

Olvashatunk a számítógépek megjelenéséről és az oktatásban elért sikereiről. A sok siker mellett adódnak kudarcok is: épp szülővárosa az, amely "hely hiányában" nem tudja elfogadni azt a 80 millió (!) forint értékű **R-20**-as számítógéprendszert, amelyet a városnak akar ajándékozni. Olvashatunk az **M-3**, a **Cellatron**, az **Odraszámítógépekről** és első, lelkes munkatársaikról.

De a főszereplők nem a gépek, hanem az alkalmazásuk, a megjelenésük az oktatásban, a matematikusok és programozók világában. Ír a **Neumann János Számítógép-tudományi Társaság** kezdeti éveiről is. Büszkén vallja: "A vidéki szervezet helyett a 'területi szervezet' elnevezést én vezettem be." – mely a régiók közötti egyenlőség szép gondolatát példázza.

S különösen sokat megtudhatunk az egyetemekről – különösen Miskolcra – és az intézetekről, melyek kulcsfigurája Obádovics Gyula lett.

S persze az sem fog csalódni, aki Obádovics kapcsán a "Könyvre", Matematikájára kíváncsi, melynek keletkezéséről és fogadtatásáról is olvashatunk (bár szívesen olvasnánk még több kulisszatitkot is).

Nos, a kötetről valóban szó esett a világűrben. **Charles Simonyi** nyilatkozta a Nemzetközi Űrállomás fedélzetén, a Puskás Technikum egyik diákjának a kérdésére, hogy szakmai pályafutására legnagyobb hatással ez a könyv volt. Nem sokkal utána – immár a Földön, a Technikumban – át is adott neki Obádovics Gyula egy dedikált tiszteletpéldányt.

"Nagyon meglepődött, szeretettel átölelt" – emlékezik az eseményre a szerző, majd hozzáteszi: "A Scholar Kiadó igazgatójára, Érsek Nándorra igyekeztem ráijeszteni, mondván, hogyan fogja kielégíteni majd az úrból érkező megrendeléseket." Erre még egy darabig várni kell, de a szerző, aki máig hisz a végtelenben, az emberek nevelhetőségében, a természet és az élet törvényeinek fokozatosan jobb megismerésében, biztosan türelmes. Mint a hosszú életű, derűs emberek általában. És alkot, mindannyiunk örömére.

Képes Gábor

Obádovics J. Gyula: Életem – Hiszek a végtelenben, Scholar, Budapest, 2017., 3950 Ft

A könyv jelenleg 20% kezdeménnyel rendelhető meg a kiadó oldaláról:

http://www.scholar.hu/eletem_hiszek_a_vegtelenben_1965